

Glenn Hysén: Invigningstal från Pridefestivalen 2007

Talare

Glenn Hysén
F.d. fotbollsspelare

Datum

1 augusti 2007

Plats

Stockholm

Hej Stockholm Pride!

Det känns gott att vara här trots att jag både tilldelats rött kort, blivit fördömd och även uppmanats att inte komma hit idag. Ja, varför ska Glenn Hysén invigningstala på Pridefestivalen? Är han inte riktigt offside? Jag klippte ju till en kille på Frankfurts flygplats och jag har kanske uttalat mig klumpigt i media.

Och det är där jag vill börja. Jag vet att många hbt-personer utsätts för grova kränkningar och hatbrott. Jag kan därför förstå om en del har tagit illa vid sig av händelsen på flygplatsen och här vill jag vara väldigt tydlig: Jag tycker att det är helt oacceptabelt att någon endaste människa ska behöva utsättas för kränkningar och hatbrott på grund av sin sexuella läggning eller könsidentitet – Helt oacceptabelt!

Därför kan jag ändå inte låta bli att beröra det som jag själv varit med om och som har fått oanade dimensioner i media med avståndstagande och diverse påhopp. För att slutligen spola ner rallarsvingen på Frankfurtflygplatsen i toaletten så var det inte så att jag knackade ner en böj. Det tar jag direkt avstånd ifrån.

Det som hände var mycket olyckligt och i själva verket blev jag rädd. För att en okänd person kom bakom mig och tog mig på kuken utan att jag själv ville det. Och jag blev rädd för att killen som ofredade mig skulle ha kunnat bli skadad av mitt slag. Jag är inte stolt över att jag sopade till honom men jag är stolt över att jag har en integritet och att jag reagerade. Att det reflexmässigt blev ett slag är givetvis olyckligt. Men jag skulle reagera igen om någon objuden person dök upp bakom mig och tog mig i skrevet.

Så varför är jag här idag? Jo, för att årets festivaltema är sport och för att det

inom sporten fortfarande finns fördomar om bögar, flator och transpersoner. För mig är detta en hbt-resa i samhället och jag kommer mitt ifrån den här smeten. Där man tar för givet att alla är hetero och där homofobin finns. För skulle den inte finnas så skulle det kanske krylla av öppna stolta idrottare inom elitidrotten. Men det gör det inte.

Och det är här det blir smetigt. Det är klart att det finns problem men eftersom lagidrotterna handlar om laget mer än om individen, så kan man inte tänka så inskränkt om man vill vinna matcherna.

För att vinna måste man prestera och ingen kan prestera om man inte känner sig trygg. Och jag vill att alla ska kunna känna sig trygga och stolta. Inom alla lagsporter så skapas stoltheten i gruppen, det är ett lagarbete. Pridefestivalen här är ett bra exempel på det, vad ett duktigt lag kan göra tillsammans.

Jag är själv stolt över att ha tillhört så många vinnande lag, här får jag vara med i ytterligare ett sådant vinnande lag. Jag är så klart stolt över mina fem barn men jag är också stolt över att jag har lurat Torbjörn Nilsson. Men jag kan också erkänna att jag är mindre stolt över att ha förlorat mot Magnus Hedman i rampfeber.

Utan stolthet – ingen idrott. Och utan idrott så finns det så mycket mindre att vara stolt över. Jag glömmer såklart aldrig den stolthet jag kände när vi hade vunnit UEFA-cuppen 1982 och 1987 med IFK Göteborg mot Hamburg och mot Dundee United, när vi vann engelska ligan med Liverpool 1990 och när vi åkte ”Dubbeldeckare” genom Liverpool inför säkert 600 000 människor.

Under hela min aktiva idrottskarriär har jag inte träffat många idrottare som varit öppna bögar, flata eller transpersoner. Är inte det konstigt? Att hbt-personer syns på de flesta offentliga arenor men är som bortblåsta så fort en boll är inblandad?

Det finns förklaringar till det här som vi hetero-macho-fotbolls-grabbar och en del andra sportmän brukar tycka om: att bögar helt enkelt inte sparkar boll. Eller att de gör det så dåligt att de aldrig någonsin platsar i ett riktigt lag.

För i min bransch odlar vi så gärna myten om att alla är lika välkomna. Idrottens självbild är, som ni vet, en mallig historia om gemenskap och öppenhet. Vi

tycker att tonen i omklädningsrummet är hjärtlig och rå även när den bara är rå.

Vi hävdar att idrotten är bra för ungdomar, alla ungdomar. Men hur lätt är det egentligen för en sextonårig fotbollsskille att komma ut som bög inför sina lagkamrater? Några av er har säkert gjort det. Själv känner jag ingen som vågat.

Idag sysslar de allra flesta barn med sport under någon period, ingen kan underskatta dess fostrande funktion. Och visst, ibland fostrar idrotten oss till bra lagspelare. Men ibland fostrar idrotten oss till ängsliga flockdjur med bögfobi, snabba att hacka på allt som avviker.

Men varje bög, flata eller transperson som jagats ut ur laget eller in i garderoben är ett misslyckande för idrotten. Dels för att en massa människor går miste om allt som idrotten har att ge när det gäller gemenskap och mening.

Men också för att folk som inte kan vara sig själva är mindre lyckliga, gör färre mål och slår sämre passningar. För det är ju det som allt handlar om, hela den här festivalen och alla strävanden för lika värde: friheten att vara som man vill.

Men var är bögarne? Var är flatorna och transpersonerna och alla bisexuella landslagsspelare och elitidrottare och allsvenska hjältar och hockeystjärnor? Jag lovar att de finns där, även om många blivit utmattade och lagt av efter några år i omklädningsrummens verbala odör.

Jag kommer ihåg en händelse som faktiskt följt mig under många år. Jag vet en kille som vågade komma ut men som sedan inte orkade hela vägen för att det inte fanns någon där som öppet tog ställning för honom.

Det var i slutet på 70-talet när den engelska fotbollsspelaren Justin Fashanu gick ut öppet med att han var gay. Många i hans omgivning tog avstånd från honom, till och med hans bror John som också spelat i det engelska landslaget. Justin klarade inte av trycket, utan tog livet av sig.

Då pratade vi inte om det på samma sätt. Men idag känns det som en helt annan planet. Jag snackade med grabbarna i omklädningsrummet häromdagen och vi är alla överens om att det inte skulle vara något som helst problem med det. Men vi vet ju alla att det alltid finns tröga rötägg överallt. Och skulle Justin varit med här idag så är jag säker på att han också skulle varit stolt. Än idag är det så

ofattbart att detta fruktansvärda kunde hända. Men det får aldrig mer hända igen!

Alltför få av oss som älskar idrott orkar ifrågasätta idrottens värderingar.

Därför har vi vuxna inom idrotten ett särskilt ansvar för att fostra alla unga tjejer och killar i ett tillåtande och fördomsfritt klimat. Ett klimat som ska bidra till att fler vågar vara öppna med sin sexuella läggning och sin könsidentitet. Och jag lovar att dra mitt strå till stacken och vara en sådan tydlig förebild för att fler ska känna sig trygga och våga vara stolta.

Min syn på manlighet har också förändrats genom åren, inte minst sedan FCZ. För er som såg på när jag skulle lära Tore Kullgren att glidackla så såg ni säkert att det inte var någon uppvisning i macho-tacklingar direkt, men det var fyllt av mänsklighet och kämpaglöd ändå. Det handlar om att ställa upp för sina kompisar.

Nu hoppas jag att vi alla ska ha både muskulär och intellektuell träningsvärk när den här veckan är över. Jag hoppas på bra klimat, spännande möten, bra diskussioner, fint väder och en festival att vara stolt över.

Nu börjar den! Kör hårt!

Taggar

2000-tal, 2007, Invigningstal, Man, Pride

URI

<https://www.svenskatal.se/tale/glenn-hysen-invigningstal-fran-pridefestivalen-2007>